

ΕΚΔΙΔΕΙΤΑΙ
ΚΑΤΑ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
10 λεπτά 10

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 29 Ιουνίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 30

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ο ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ

(Τοῦ πρώτου λόγου ἢ ἀρχῆ)

Ἐκ τὸ 1899 καταγράμμι καὶ γράμμι, ἀνά-
μεση σὲ ἄλλα, κ' ἔνα μεγάλο ποίημα, «Ὁ Δωδεκά-
λογος τοῦ Γύφτου», ποῦ καθὼς εἶνα σχεδιασμένο καὶ
καθὼς ἀλλάθει, δὲ θὴ γίνῃ λιγότερο ἀπὸ πέντε χι-
μίδες στίχους. Τὸ ποίημα τοῦτο, γεννημένο ἀπὸ λο-
γῆς λογῆς στοιχεῖν, ἱστορικῶ καὶ μεθικῶ καὶ φιλοσο-
φικῶ, δείχνει μιὰ γνήσιον—ἰδέα—μέση σ' ἔνα ἐπιπολε-
μικῶ κορμῶ, καὶ σὲ τὰ ποῦ ξεχωρίζει μέσα σὲ ὅσα
ἔργαμμι ὡς τὴν ἡμέρη, καὶ προσθέτει σὲ τὸ ἔργο μου καὶ
καινούριον ἰδὲν ἔργο ποῦ ἐπιτελεμένο καὶ ποῦ ἀλη-
θινῶ καινούριον. Ἀπὸ τὸ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου»,
ἂν κ' ἔχω σχεδὸν ἴτοιμος ὡς τὴν ἡμέρη ἔξι λόγους,
δὲν ἤθελ' ἀκόμη νὰ βγάλω ἔξω κομμάτια. Ὅμως δὲ
«Νομῶς» εἶχε τὴν καινούριον νὰ μοῦ γυροῦν καὶ καλὰ
κάποιο δῆγμα νὰ ποιοποιουνοῦναι. Γι' αὐτὸ παρα-
μερίζοντας τὸ καινούριον, τοῦ ἔπειτα τὴν ἀρχὴν τοῦ
ἔργου, τὸ πρῶτον μέρος ἀπὸ τὸν πρῶτον Λόγον, ποῦ ὀ-
νομάζεται «Ὁ Ἐρχομῶς». Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο μπο-
ρεῖ κανεὶς νὰ πῶν κάποιον ἰδέαν—ὄχι ὅμως ἀνέμια—
τοῦ ἄκου ποῦ πνέει καὶ σ' ὀλόκληρον τὸ ποίημα.

Κ. Π.]

Τὰ ξεροῦναι τὰ ποσάδια
Μιὰ λιγνὰ χερσὶν ἀσπρίδα
Νυχτοφῆροντας καὶ αὐτῆ·
Καὶ εἶτανε τοῦ νοῦ μου ἡ πρώτη
Χιραυγῆ.

Καὶ εἶτανε ὡρὴ μελιχρότατη
Καὶ εἶτανε χιμμένο ὀλόγυρα
Κάτι πῶ χιμδεντικῶ
Κι' ἀπὸ τῆς ἡμέρης,
Ὅταν ἔρχεται γιομῆτο ἀπὸ τὰ μπάλαιμα
Προῖνὰ τῶν ὀλοπράσινων πευκῶνων,
Κι' ἀπὸ τῆς ἡμέρης·
Καὶ εἶτανε πέρι κάπου σὲ μιὰ γῆ,
Σὲ παγῆ ἀπὸ τῶν καὶ χρόνων·
Καὶ εἶτανε στὴ Θράκη.

Καὶ εἶτανε ὅπου κόσμοι ἀντίμαχοι
Μὲ τὴν ἴδιαν ἐρωτόπιθη μανία
Νάγκαλιόσυνε λαχτάριζαν
Τὴν πανώριον βοσπορίτισσα, τὴν μίαν,

Καὶ κετῶλαμπερα ντυμένοι καταστάλαζαν
Καὶ φιλοῦσανε τὰ χῶματα
Ποῦ τὰ πόδια τῆς πατοῦσαν·
Κ' ἔπεφταν ἀκρίδες οἱ λαοί,
Μέλισσες ἐκεῖ οἱ λαοὶ πετοῦσαν.
Καὶ εἶτανε, ἡ πανώρια, δυὸ γιαιλῶν
Ἄφροκάμωτα νεράϊδα,
Καὶ εἶτανε ἡ Πόλη, ἡ Πόλη,
Καὶ εἶτανε τῆς γῆς τὸ περιβόλι,
Καὶ εἶταν ὅπου σὲ μιὰ δόξα
Τῶν Ἐθνῶν ἑταίριαζαν οἱ πόλοι·
Καὶ εἶταν ὅπου ἀπὸ τὰ πέριτα τοῦ κόσμου
Βίβραροι δυσκολοταίριαστοι
Στὴ Ρωμῆα τῶν Ἰωσταντῶνων
Πολεμοῦσαν κάτου ἀπὸ τὸ λάβαρον
Τῶν Ἑλλήνων.

Καὶ ποῦ μέσα ἀπὸ τοὺς ὄχτους τῶν Κατάστενων
Εἶταν ὄλο σὰ νὰ φύτρωναν
Πολιτεῖες ἀπὸ πράσινο·
Συντριβάνια ἀνάβρουζαν ἀπὸ βλαστάρια·
Καὶ εἶτανε οἱ ἀνθοὶ σὰν ξωτικά,
Καὶ εἶταν ὡς νὰ χύνωνταν ἀπὸ ὑψηλὰ
Σὲ μαλαματένιες μέσα στέρνες
Μιὰ βροχὴ ἀπὸ λυχνιτάρια.
Κι' ἀντιχτέπαγεν ὁ ἥλιος
Ἄπὸ τὰ βουνὰ τὰ Βυθινὰ
Σὲ Μαγναῖρες καὶ Βλαχέρνες,
Καὶ τοῦ ἡλίου ὄλα τὰ φέγγα ἐκείνες φέγγον-
Πρὸς τὰ ὑψηλὰ ἀψήψιστα τροβοῦσαν. [τας,
Κι' ἀπ' τῶν κάστρων τῆς Χρυσόπορτες,
Κι' ἀπὸ τὰ παρῶτα Ἐφταπύργια
Ὅς τὴν ἄκρη στὰ σπιατὰ σμαραγδονήσι,
Λεγεῶνες τὰ παλάτια,
Καὶ στρατοὶ τὰ μοναστήρια.
Καὶ εἶταν ὡς νὰ πλέκονταν
Καὶ εἶταν ὡς νὰ λύνονταν
Κάποιες μάϊσσας μάγια
Ἄποπῆ ἀπὸ τοὺς τρούλους
Καὶ ἀπὸ τὰ σαράγια·
Καὶ λαμποκοποῦσες, ὃ ψυχὴ μου,
Μ' ὄλους τοὺς ἀσάλευτους σταυροῦς
Καὶ μαυρολογοῦσες, ὃ καρδιά μου,
Μὲ τὰ κυπαρίσσια.
Σὲ λευκὰ λιμνῆνια ἀνάγια ἀνάγια
Ἄστραπόβολα χελῖντια πυργωτὰ
Μὲ τὰ ὀρθόπλαρα χαλκόπλαστα λιοντάρια,
Ἄργοςάλευτα στὰ χέρια τῶν κυμάτων,

Τὶ ἀράγματα ὄνειρεύεστε νικῶν
Καὶ θανάτων ;
Καὶ δὲν εἶτανε στρατοὶ
Πολεμῶν αὐτοκρατόρων
Κάτου ἀπὸ τὴ σκέπη τῶν αἰτῶν
Τῶν τροπαυφόρων,
Καὶ δὲν εἶταν οὔτε στρατοκόποι
Σταυροφόροι καθαλλιέροι
Ποῦ γοργόσπρωξε ὡς ἐκεῖ
Κάποιο ξαφνικὸν ἀγέρι.
Καὶ δὲν εἶταν ἡμιράδες
Πίσω σέρνοντες τὰράπικο
Καὶ τὸ τουρκικὸ λογάρι,
Καὶ δὲν εἶτανε τοῦ ὀλέθρου
Ξανθοπρόσωποι κουρσάροι·
Δὲν τοὺς ἔφερναν ἀρμάδες
Ἄπὸ πύργους καὶ βορειάδες
Ταυροσκυθικαῖς.
Τοὺς δειλοὺς τραντάζοντας γιαιλοὺς
Μεσ' στὰ δρακοντόφανα μονόξυλα
Δὲν τοὺς ἔφεραν ἀρμάδες !
Καὶ εἶταν σὰν ἀπὸ μακρότατα,
Καὶ εἶταν σὰν ἀπὸ μερόνυχτα
Κι' ἀπὸ χρόνια πεζοδρομοὶ·
Καὶ σὰ νὰ χασαν τὸ δρόμο τους
Καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ σὰ νὰ χασαν
Λίγο λίγο καὶ τὴν ἔγνωια
Λίγο λίγο καὶ τὴ γνῶση,
Κ' ἔστερα καὶ κάλλε μνήμη,
Κ' ἔστερα καὶ κάθ' ἐλπίδα,
Καὶ ποῦ δὲν κραιτοῦσαν πίσω τοὺς
Καὶ ποῦ γάτε ξίνοιγαν ἐμπρὸς
Μιὰ πατρίδα !
Σὲ φλογέρες γλυκοστέναζαν
Κρυφοὺς πόνοους λαλητάδες,
Ἦχοι σκίζονταν καὶ δέρονταν,
Ἦχοι πλῆγωναν ἀπὸ
Ντέφια, βούκινα, ζουρνάδες.
Καὶ βαρυπερνοῦσαν παρεκεῖ
Μεσ' ἀπὸ τὴν στράτα τὴ λευκὴ,
Καὶ τὸν κουρνιαχτὸ φτερόνοντας,
Τῶν βουνῶν ἀνάγια θάλωναν
Τὴν εἰκόνα τὴν γεράνια·
Καὶ βαρυπερνοῦσαν καραβάνια.
Κάπου ἀπότομα τινάσματα
Ξάφνιζαν σὰν ἀπ' ἀγρίμια,
Καὶ ξεσποῦσε στὴν ἀπλοχωριά

Και εΐτανε σά νά τή μόλευε τή σιγαλιά
Τήν παρθένα μιὰ βλαστήμια.
Γέλοια αλάλαζαν· δέν ξάνοιγες
Δύσσας ἄν ἀφροίσματα εΐτανε,
Ἦ ἄν ξεχύματα χαρᾶς·
Πίσω ἀπὸ τὸ πύκνωμα τῆς βατουριᾶς
Πόθοι, ἀκράτητοι σατράπες,
Λάγνα ταΐριαζαν—τὸ μάντευες—
Μὲ ξεδιάντροπες ἀγάπες.

Κι ἄλλοι σὰν ἀπὸ μιὰν ἀτβυστη
Δίψα ποῦ τοὺς εἶχε κάμει
Κάποια ἀχόρταγα στοιχεῖα,
Στέκαν ἀκρη στὸ ποτάμι
Σά νά ριζοβόλωναν ἐκεῖ,
Καὶ γυρεῖαν τὸ ξεδίψασμα
Σκέθοντας μὲ τὴν πιλάμην,
Πότε μὲ τὸ στόμα ὀλοσκυφτοί.
Κι ἄλλοι ἀπὸ ναν ἔπνο, ποῦ ἔλεγε
Εἶναι ἀξύνητος, δευτῶ,
Κοίτονταν ὅπου τοὺς ἔδεσε
Καὶ ὅπως εἶχανε βρεθῆ,
Καὶ σπῆς χέρσας γῆς τὴν ἀγκαλιά,
Καὶ στὰ μαλακώτατα χερτάρια,
Καὶ εἶχανε τὰ σκίνα γιὰ κλινάρια,
Τὰ στουρνάρια γιὰ προσκέφαλα·
Καὶ εἶτανε στίς ἀκρορρεματιές,
Καὶ εἶτανε σὲ ὄχτους καὶ σὲ τράφους,
Καὶ εἶτανε ὡς μπαλασαμωμένοι
Καὶ ἀλυωτοὶ νεκροὶ καὶ λυτρωμένοι
Καὶ ἀπὸ πάθια καὶ ἀπὸ τάφους·
Καὶ ἦτανε σά νά ταξίδευαν
Πατρικὰ συντροφιστοὶ
Ἐπὶ Χάρον εὐεργέτη
Σὲ μιὰ νέαν ἀμίλητη ζωή.
Ὁρθοστυλῶτες, ἀπόκοτες,
Μάντισσες λαοπλάνες,
Εἶχανε τὴ γύμνια σὰ ζητιάνες,
Καὶ εἶχανε τὰ μάτια σὰν ἀγάματα,
Καὶ εἶχανε τὰ μάτια χωρὶς βλέμματα,
Γιατὶ ἔλειπαν οἱ ματιές τους πρὸς μαντέματα
Δυσκολοξεδιάλυτα,
Πρὸς ἀπόσκεπες λείπανε Μοῖρες·
Καὶ στὰ μεγαλόπρεπα κορμιά
Τὰ κουρέλια ἀεροκυμῆτιζαν
Σὰν πορφύρες!

Καὶ εἶταν εἶταν οἱ δαρμένοι

Ἐπὶ κάθε ἀνεμοτάραμα,
Καὶ εἶταν ἀπὸ τὰ λιουύρια
Τῶν ἐρήμων οἱ ψημένοι,
Καὶ τὰ συντριμένα εἶταν κορμιά
Ἐπὶ κόπους καὶ ἀπὸ κόπους,
Καὶ εἶταν οἱ ψυχῆς ποῦ πέρασαν
Ἐγγιχτες κι ἀπαρακάλεστες
Ἐπὶ τόπους καὶ ἀπὸ τόπους,
Καὶ εἶτανε μιὰς ἀγρίας ἀνοιχῆς
Μηνυτάδες διαβατάρικοι,
Μαῦρα χελιδόνια,
Καὶ εἶχανε κελᾶδισμα τάνιθεμα
Καὶ φωλιές τὰ καταφρόνια
Καὶ εἶταν ὄλ' οἱ χαλκοπράσινοι,
Κ' εἶταν ὄλ' οἱ ἀφωρισμένοι,
Κ' οἱ ἐρμωσπίτες κ' οἱ ἀλλόφυλοι,
Καὶ ὄλ' οἱ πλάνοι καὶ ὄλ' οἱ ξένοι.
Κι ὄλοι ὅσοι τοὺς ντρέπεται τὸ φῶς,
Κι' ὅσοι σὰν τοὺς βλέπῃ ἡ μέρα
Τὴ φωτόλουστη ὄψη κρύφτει·
Καὶ εἶταν ὄλοι οἱ γύφτοι, οἱ γύφτοι.
Ἐπὶ πέρα πέρασμα γιὰ πέρα.
Νύχτα ἀνάβει, νύχτα ὀλογυρνᾷ,
Ἐξω κ' ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι,
Νύχτα σβύνει στὰ βυθία νερά
Σὰν ἀπὸ αἶμα πυροφάνι...

Καὶ εἶταν οἱ καιροὶ ποῦ ἀτίναχτο
Μέγα ἀστροπελέκι, κίτι
Πρωταγρίκιτον ὡς τότε καὶ ἀνιστόριστον,
Ἐπὶ τὴν ἄσπρη θάλασσα ὡς τὸ Δούναβη
Καὶ ἴσα πέρα ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ Εὐφράτη
Κρέμουνταν ἀπάνω ἀπὸ τὸν κόσμον,
Κάψαλα καὶ στάχτη νά τὸν κίμῃ,
Καὶ λιγοθυμοῖσ' ἡ Ἀνατολή,
Κ' ἔτρεμεν ἡ Δύση σὰν καλᾶμν.
Καὶ εἶταν οἱ καιροὶ ποῦ ἡ Πόλις
Πόρνη σὲ μετάνοιες ξενυχτοῦσε,
Καὶ τὰ χερια τῆς δεμένα τὰ κρατοῦσε,
Καὶ καρτέραι' ἕνα μαῦρο μακελλάρι.
Καὶ ξολοθρεμὸς ὁ μακελλάριος·
Ροῦσσοι, Νορμαννοὶ, Βουργάροι, Καταλάνοι,
Κι ὁ Χριστιανομάχος ὁ Σαρρακηνὸς,
Κι ὁ Οὐγκαρέζος, ὁ τερίστιος καθαλλάριος,
Πιὸ ἀπαλὰ μπροστά του δειχνόνταν
Κάθε μιὰ φυλὴ, κάθε σεισμὸς.
Καὶ οἱ καιροὶ σημείωναν ἀκόμα
Φοβερώτατα σημεῖα,

Καὶ δέν ἔμειν' ἕνα στόμα
Ποῦ νά μὴν ψιθύριζε χλωμὸ
Σοφοῦ κάποιου βασιλιά χρυσμὸ,
Μιὰν ὀλέθρου προφητεία.
Κ' ἔβρεξε βροχὴ ἀπὸ αἶμα,
Κι ἀεροφύτρωσαν ἐπὶ πύρινοι στύλοι,
Κ' ἕνα χέρι ἀσώματον ἐβγῆκε,
Κ' ἔλεγε, τοὺς φύλαγε καρτέρι,
Καὶ τοὺς ξέφτισε σά νά ἦταν ἀπὸ γνέμα.
Καὶ τὰ ξωικά καὶ οἱ πειρασμοὶ
Ἐπὶ τὴ νυχτιὰ κι ἀπὸ τὸν ἥδη
Ἐαπολύθησαν καὶ ζούσανε
Μὲ τὸν ἀνθρωπὸν ὁμάδι.

— ΕΝΑ ΚΟΜΜΑ ΔΙΧΩΣ ΑΡΧΗΓΟ

Απὸ τὸ ἀρθρον τῆς περασμένης Κυριακῆς—τὸ
λίγο πικρὸ καὶ β' ἀρὸ ἀρθρον.—τόμολογοῦμεν
—ἀλλὰ καὶ δικαιοστατο—ἀπὸ τὸ ἀρθρον, τὸ ὁ-
ποῖον δέν ἐχτυποῦσε πρόσωπα, ἀλλὰ τὴν Ἀναρ-
χία, πολλοὶ τὸ φανταστήσανε καὶ τὸ πιστέψαν
ἀκόμη, πῶς ὁ «Νουμάς» ἦταν ὑπουργικὸς, ἡ-
γουν δεμένος σὰν τετακτὸς τοῦ πετρελαίου στὴν
εὐρὰ τοῦ Θεοτοκικοῦ κόμματος.

Εὐτυχῶς γιὰ μᾶς, τίποτε τέτοιον δέν συμ-
βαίνει. Ἐν ἔχῃ κανένας τὴν ὑπομονὴ καὶ τὸ
ἐνδιαφέρον νά ξεφυλίσῃ τὸ «Νουμάς», ὁ ὁποῖος
μὲ τὸ φύλλον αὐτὸ κλείνει μιὰ ἐξαμηνία, θὰ
ἰδοῖ, ὅτι ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐχτυπήθηκε, ὅταν ἔ-
πρεπε νά χτυπηθῆ, κ' ἐπαινέθηκε, ὅταν ἔπρεπε
νά ἐπαινέθῃ.

Ἐν τὰ χτυπήματα τώρα ἦτανε περισσό-
τερα ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους, τὸ φταίξιμο δικό του.
Ὁ «Νουμάς» τίς πράξεις του ἔκρινε, καὶ
δυστυχῶς οἱ πράξεις του δέν ἦτανε ὄλες, οὔτε
κὰν οἱ περισσότερες, καλές.

* *

ΑΝΑΡΧΙΑ ὁ κ. Θεοτόκης δέν ἐζήτησε ποτέ.
Ἐνα λοιπὸν, στὸ ἐνεργητικὸ του. Μὲ τοὺς
θεσμοὺς καὶ μὲ τὸ Σύνταγμα, ταχυδαχτυλοϋ-
ρικὰ παιγνίδια δέν ἔκανε. Δύο, στὸ ἐνεργητικὸ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΝΟΥΜΑΣ“

8

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

Φιλιᾶδης. Πῶ, πῶ ἀδιάντροπα! Τώρα τὸν ξέ-
ρετε τὸν Τίμωννα; τὴν ὁ Ἰναθωνίδης εἶναι γνῶ-
ριμος καὶ φίλος γιὰ τὸ φαγοπότι; Λοιπὸν καλὰ τὰ
παθε σὰν ἦταν τόσο ἀχάριστος. Μὰ ἐμεῖς οἱ πα-
λιοὶ φίλοι καὶ συνομιλητοὶ στὰ νεῖατά μας καὶ συν-
δημότες ἐρχόμαστε ἡσυχα γιὰ νά μὴ φανούμε, ὅτι
σὰν θερὰ πέρτουμε ἀπάνου σου. Σὲ χαιρετῶ, ἀφέν-
τη, καὶ κοίτα νά φυλαχτεῖς ἀπ' τοὺς πανάθλιους
αὐτοὺς κόλακες, ποῦ μόνο γιὰ τὸ φατ εἶνε καλοὶ καὶ
στᾶλλα δέν παραλιάζουν καθόλου ἀπ' τὰ κοράκια.
Δέν πρέπει νά πιστέψεις πιά κανέναν ἀπ' τοὺς ση-

μερινούς ἀνθρώπους· ὄλοι εἶνε ἀχάριστοι καὶ κακοί.
Κ' ἐγὼ, ἐνὸς σούφερνα ἕνα τάλαντα νὰν τῶχεις γιὰ
τίς πρώτες ἀνάγκες σου, ἔμαθα τώρα κοντὰ στὸ
δρόμο, πῶς ἔγινες πλούσιος μ' ἀμέτρητα πλούτη.
Ἦρτα λοιπὸν γιὰ νά σὲ ἐρμηνέψω αὐτὰ, ἂν καὶ
ἐσὺ εἶσαι τόσο σοφὸς ποῦ δὲ θάχεις ἴσως καθόλου
ἀνάγκη ἀπ' τὰ λόγια μου, ἀφοῦ καὶ στὸ Νέστορα
μπορεῖς νά συμβουλέψῃς ἐκεῖνο ποῦ πρέπει.

Τίμωννας. Θὰ γίνων αὐτὰ, Φιλιᾶδη· μὰ ἔλα κον-
τὰ· θὰ σὲ περιποιηθῶ κ' ἐσένα μὲ τὴν ἀξίνα.
Φιλιᾶδης. Ἄνθρωποι! μούσπασε τὸ κεφάλι ὁ ἀ-
χάριστος, γιὰ τὸν ὀρμηνέψα τὰ ὀφέλιμα.

(Ὁ Φιλιᾶδης φεύγει κρατῶντας τὸ κεφάλι του.
Φαίνεται ὁ Δημέας).

Τίμωννας. Νά, ἔρχεται καὶ τρίτος, ὁ ῥήτορας Δη-
μέας κρατῶντας ψήφισμα στὸ δεξί του καὶ λέγον-
τας πῶς εἶνε συγγενῆς μας. Αὐτός, ἂν καὶ πλέ-
ρωσεν ἀπὸ δικὰ μου στὴν πόλιν δέκα τάλαντα σὲ
μιὰ μέρα — γιὰ τὴν εἶχε καταδικαστεῖ καὶ τὸν ἐθα-
λαν φυλακὴ ποῦ δέν τὰ πλέρωνε, κ' ἐγὼ ἀπὸ λύπη
τὸν λευτέρωσα— ὅταν προχτές τοῦπεσε ὁ λαχνὸς νά
μοιράσει στὴν Ἐρεχθίδᾳ φυλὴ τὸ θεωρικὸ, καὶ
πῆγα κ' ἐγὼ ζητῶντας τὸ μερτικό μου, ἔλεγε πῶς
δέν μὲ ξέρει νάμαι πολίτης.

Δημέας. Προσκυνῶ, Τίμωννα, μεγάλο καμάρι τῆς

γενεᾶς, στήριγμα τῶν Ἀθηναίων, προστάτη τῆς
Ἑλλάδας· καὶ βέβαια ἀπὸ πολλὴν ὥρα μαζεμένους
ὁ λαὸς καὶ οἱ δύο Βουλές σὲ προσμένουν. Μὰ ἀκούσε
πρωτῆτερα τὸ ψήφισμα, ποῦ ἔχω προτείνει γιὰ τι-
μή σου. Ἐπειδὴ ὁ Τίμωννας, ὁ γυιὸς τοῦ Ἐρε-
κρατίδου, ὁ Κολυττέας, ἀνθρώπος ὄχι μόνο καλὸς καὶ
τίμιος παρὰ καὶ σοφὸς σὰν κανένας ἄλλος μὲς στὴν
Ἑλλάδα, σ' ὄλο τὸν καιρὸ κάνει πάντα τὰ πιὸ
καλὰ στὴ χώρα μας, κ' ἔχει νικήσει στίς γροθιές
καὶ στὸ πάλεμα καὶ στὸ τρέξιμο στὴν Ὀλυμπία
σὲ μιὰ μέρα καὶ μ' ἀμάξι, ποῦ τῶσσαν ἡλικιω-
μέν' ἄλογα καὶ μ' ἄλλο ποῦ τῶσσαν πουλάρια—

Τίμωννας. Μὰ ἐγὼ οὔτε γιὰ νά δῶ δέν πῆγα
ποτέ στὴν Ὀλυμπία.

Δημέας. Καὶ τί μ' αὐτὸ; θὰ πᾶς νά δεῖς ἀρ-
γότερα· τέτοια εἶνε καλῆτερο νά μπαίνουν πολλά.
Καὶ πολέμησε παλληκαρίσια πέρσι γιὰ τὴν πόλιν
κοντὰ στὸ Μενίδι κ' ἔσφαξε δύο τάγματα Πελο-
ποννήσιους—

Τίμωννας. Πῶς; μὰ ἐμένα οὔτε στὸν κατάλογο
τῶν πολεμιστῶν δὲ μ' ἔγραψαν, γιὰ τὴν δέν εἶχα ἄρ-
ματα.

Δημέας. Τὰ λές πολὺ ταπεινὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸ
σου· μὰ ἐμεῖς θὰ εἴμαστε ἀχάριστοι ἂν τὰ λησμο-
νούσαμε· «Κι' ἀκόμα ἐπειδὴ δέν ὠφέλησε καὶ λίγο